

Мъжът издаде главата си напред, и в изпъкналите очи лъсна бърз пламък.

— А! Много добре! За утре заран!

Върху нейното лице се разля смътна усмивка. Ушите ѝ звъннаха напевно, главата ѝ стана лека и щастлива.

Малкият белег в ъгъла на устните, белезникав, върху поруменялата кожа, придаваше сега на лицето ѝ израз на покорна безпомощност.

И както се случва понякога с сънищата, ней се стори че сънува, но съзнава че сънува, и сама се уверява, че всичко, което става, е само на сън — чудновато, фантастично и възможно, тъкмо защото е на сън, а не в действителност. И тая мъгла вън, и блясъка, и музиката, и тоя мъж тука. Тя вижда, че той седи неподвижен, там насреща, но в същото време — странно нещо! — усеща дългите му яки ръце около снагата си, а очите му се приближават, сливат се в едно и стават огромна, черна яма.

— Не, кажете! Нали всичко това е на сън? — попита тя с тих смях.

Той не отвърна нищо, подпрял глава на бастона, с същия студен, непремиващ поглед.